

CÀPSULES PER A EXPLORADORS: LES DEU SEGONES.

NEGOCIS

Posa el cartell al balcó: en venda. Res més, ni telefon de contacte. Un silenci espès agombola el carrer, sense estels. Al cap d'uns instants baixa a comprovar que la porta estigui oberta, que no hi hagi obstacles per a l'accés lliure a l'interior. Es despulla, plega la roba curosament i la desa enterra.

Quan arriba el primer visitant (o comprador, qui ho sap) el troba allà, nu, assegut, amb els ulls tancats, esperant vendre's amb la casa, que estima tant.

RETROBAMENT

Encén ràpidament els llums. Deixa les maletes (ja les desfarà més tard) i passa endins. Quin goig, el retorn: el perfum dels seus llibres, l'aroma que desprenen els mobles vells però nets, la gasa suau de les línies de claror que es filtren entre els barrerons de les persianes, el cotó alimentós de la cuina, la fragància dels banys.

Al dormitori s'atura en sec. Un mocador finíssim de rosa antiga dorm al seu llit, just al centre, obert, encès. Mentre pensa no és meu n'estic ben segur un nou perfum desconegut envaeix l'estança.

ICONES

El sol somrient que no vol les nuclears, el revolucionari cubà, el trencadís dels cavalls i dels nins, l'orangutan del festival de música, el

científic que treu la llengua, les quatre barres enceses que corren cap al futur, l'illa en forma de dragó salvada dels especuladors, els pots repetits de sopa, la falda enlaire i voleiadissa de l'actriu, el superstar bíblic... A cada paret un cartell i amb cada cartell una passa perduda, un any estèril, la il.lusió feta miques. Tota la casa és plena de records i cada cambra és la constatació del no-res, ara cabells blancs, bosses als ulls, vista cansada, llonzes de greix als costats, gep incipient, arrugues.

Com la casa: despintats, crulls, humitat, canonades obstruïdes, degotissos.

VIDA

Mira la casa de lluny, mig amagat al cantó. Un llampec de quaranta anys enrera, de cop. La vorera del solar brut. Corre cap allà. Sí! Encara hi són. Dues potades grans, d'al.lot, i quatre de petites, d'en Rom. El ciment fresc les acollí i ara compareixen, bubotes del passat, netes com el primer dia.

Es desfà el vel: ell i el ca, jovenets, un matí clar d'estiu. No els veu ningú. Es perpetuen, fins avui.

Quan les fotografia, retrata la vida, que passa.

SALPAR

Es remou nerviós a la cadira. Encara no anuncien el seu vol i comença a pensar que la fuga serà debades. Marca el número. Sí, mira, com anam, no, no som a casa, t'ho he de dir: he partit, me'n vaig, m'ofega, no m'hi puc moure, és com una presó, ja ho sé, sona fals, pel.liculera, però és així, no, ella no sap res, tu ets el primer que ho sap, no, ja telefonaré quan sigui lluny, sí, sol arribar sobre les set, ja no seré aquí, s'ho trobarà, sí, tots ho passam malament, ja ho sé, ja ho sé, en un instant esclata el món, se'n va tot en orris, a fer punyetes,

plam, però sí, aquella casa ja no és la meva, què vols que hi faci, tu no diguis res per ara, fas el betzol de no sobre res i prou, sí, ja et diré coses...

I acaba, ben conscient que acaba de llevar àncores.

SENYALS

Quan surt de casa arrossegant la maleta (rec rec rec les rodetes) tot li fa veure que no hi tornarà. Un animal mort a la vorera d'enfront, al peu de la bardissa que encercla el parc, un senyal de trànsit (un estop) doblegat, una bossa de fems d'ahir esbutzada, una ambulància que creua depressa la plaça, un tro llunyà, una perruca que guaita d'una paperera que vessa, una antiga amant que el saluda des d'un cotxe veloç, el telefon despenjat (degollat) d'una cabina amb els vidres trencats.

La visió (no: l'obsessió) és tan forta que quan vol tornar a casa per tancar-s'hi i no sortir-ne en una bona temporada (tan feliç, amb les seves coses) no en troba el camí, fins que es deixa anar, retut, en un cantó, cridant.

MOBILIARI

Fa anys que no surt al carrer. Cada mes, el supermercat deixa un carretó ple a vessar de de tot en un quartet de servei, on trobaran un sobre amb l'import exacte de sempre. Trafiqueja, remou, descompon, ordena, canvia de lloc, acaramulla. Els veinats ja no recorden quina va ser l'última vegada que li veieren la cara, no en parlem ja de sentir-li

la veu o parlar-hi. L'intueixen viu, entre les quatre parets, lliscant per les cambres. De cada vegada, però, se'ls allunya més i més.

Ara, ja, si poguessin entrar al santuari no en trobarien pràcticament el rastre, fins que es temessin que hi ha, en una de les habitacions, un estrany moble groc com la cera que té, curiosament, la seva fesomia.

HUMIT

La humitat ha estat sempre el gran problema, arrossegat amb els anys com una llarga serp de pell viscosa. Puja dels fonaments, del centre de la terra, s'arrapa als maresos, eixampla els porus de la pedra, la crulla, la clivella com ho faria amb una figa madura.

Un mal dia, qui seu a la butaca de la sala, llibre obert a la tauleta que fa de faristol, sent la fredor als ossos i amb la fredor sent també algunes veus discretes que s'arrapen igualment als maresos, que li eixamplen els porus i el crullen. El seu padrí, mort de fa més de cinquanta anys, la seva mare (una veu alegre i somniosa) morta també, el seu pare, gent desconeguda que xerroteja, comenta, interroga, s'exclama. Les gotes de suor que li regalimen pel front són les gotes de les parets abeurades que són les veus dels qui un dia foren i ara tornen a la vida.

COVA

S'ajusta el llum del front i es frega la cara, amb el gest repetit que vol dir força endavant coratge entra-hi! Qui sap, abans d'ell, quanta gent ha depassat el llindar, estalactites pluja d'agulles estalagmites fites, racons d'angoixa i pal.lidesa. Quins gestos d'amor hi ha hagut, quins cops mortals, com deu ser, de ple, l'àmbit que esqueixa ara, de veus, de plors, de crits o de gemecs. Avança i palpa les parets: aquí un regruix, aquí deçà una encletxa,

allà la negror de la foganya, allà deçà uns forats, de funció desconeguda. Passa envant i petits animals marins proven de vigilar-lo, segles d'espera i avorriment mortal, fins avui. A la seva dreta guerrers, feres, llances (un garbuix!), ossades, ditades geomètriques i lliures.

Se sent molt bé, a pler, feliç. Quan ha entrat aquí ha entrat a la mare, a la casa, al seu petit racó ple de secrets de quan era un infant i caminava vacil.lant, el cap ple de bellumes.

DESCRIPCIÓ

Ca seva és el seu cos i el seu cos és ca seva. El portal els ulls el nas la boca les orelles els palpissos. Les finestres els forats els buits els clots els orificis diversos i amagats. El frontis la cara la pell els cabells (la teulada) els pèls del pit i del sexe. Els fonaments els peus les plantes llises. Les cambres els òrgans, els corredors les venes les artèries, els passadissos els nervis, la sala de màquines el cor el cervell el fetge, la cuina l'estómac, el pati els pulmons. Les mitjanades els ossos els músculs. Els desguassos els ronyons la uretra. El poal del fems, l'ascensor, les escales, les galeries tubs canals cocons aljubs pel.lícules finíssimes cartílags, diafragmes, un aleteig suau indefugible impertinent incansable.